

SUPLEMENT
LI 185 abril 2023

LLUITA
INTERNACIONALISTA

cap a la República Catalana

RECUPEREM ELS CARRERS!

Amb motiu de la Conferència de l'Assemblea Nacional de Catalunya del passat 10 de març en què vam participar, vam elaborar la síntesi de les nostres propostes polítiques per a la situació actual del moviment independentista. Les publiquem seguides d'extractes de l'anàlisi que vam fer sobre el tema nacional a la XVI Conferència de Lluita Internacionalista del passat desembre 2022.

Unitat Internacional dels i de les Treballadores-Quarta Internacional (UIT-QI)

I. Reflexions de *Lluita Internacionalista* en la conferència convocada per l'ANC

Hem d'arrencar del reconeixement del resultat del referèndum de l'1 d'octubre, de la jornada històrica de la vaga general del 3 d'octubre i la proclamació de la República Catalana del 27 d'octubre del 2017. Constatem que després d'aquesta data, el Govern de la Generalitat (JXC i ERC) va renunciar a defensar el mandat popular davant l'escomesa de l'estat, i començà un procés primer amb el Govern Torra, després encara més clarament amb el d'Aragónés, per renunciar al mandat del referèndum, l'aterratge autonomista i l'acceptació del règim monàrquic.

Tot aquest procés operat des d'ERC i JXC, ha desmoralitzat i confós el moviment per la independència i ha tingut conseqüències indubtables en les entitats referents de la mobilització, l'ANC i Òmnium. L'estat ha colpejat durament el moviment aprofitant el replegament polític, més de 4.000 activistes han estat encausades, també contra els CDRs que van ser instruments claus d'organització popular al caliu de l'1 i el 3 d'octubre. El pacte per l'indult – i encara menys la reforma del codi penal- de la direcció política del procés no ha servit per frenar la repressió sobre la base

Com sortir de l'atzucac?

1) Per una banda hi ha una tasca indiscutible que és la **defensa de qualsevol represaliat/ada**, sigui de les forces de l'estat com dels Mossos, fent un front comú i portant a tots els racons del territori cada cas. Activant una campanya permanent de propaganda i mobilització per tal que cap cas passi desapercbut.

2) Aquesta lluita antirepressiva hauria de permetre acostar-nos als moviments de l'estat que qüestionen el règim del 78 i accepten el dret d'autodeterminació. Hi ha una llarga llista d'activistes represaliades pel règim amb qui hauríem de fer un front comú també a nivell de l'estat (Pego, Saragossa, SAT...). Podria ser un pas convocar una **conferència contra la repressió del règim** convidant tots aquests casos i donar-li continuïtat amb un pla de col·laboració.

3) **Implicació amb la lluita dels sectors obrers i populars.** Cal ampliar la base de l'independentisme, però no per dalt amb acords

amb les organitzacions que van donar suport al 155, sinó per la base treballadora que pateix una situació econòmica de brutal retallada de poder adquisitiu de salaris i pensions, que veu el desmantellament i precarietat a la sanitat, l'educació i els serveis socials públics, els desnonaments... Un compromís amb la lluita feminista i LGTBI, amb la lluita contra la destrucció mediambiental amb megaprojectes. **Cal un gir a l'esquerra**, un major compromís amb les classes populars. El fet que la vaga general de l'octubre del 2017 fos convocada per les organitzacions que avui pertanyen a la Taula sindical (CGT, IAC, CNT, COS, CO.Bas, SO) i també per la Intersindical, amb un gran nombre d'organitzacions en el marc de la *Plataforma 3 d'octubre*, hauria de permetre un diàleg i compromís cap a les seves reivindicacions socials. La República s'ha d'identificar amb una societat més justa i igualitària, **la República Catalana serà de la gent treballadora o no arribarà.**

4) **Una mobilització mantinguda i progressiva per la República Catalana.** Creiem imprescindible donar continuïtat a aquesta Conferència amb l'aprovació d'un **pla de lluita**, i amb organismes permanents de coordinació entre les forces que avui ens trobem aquí. Un pla que ha de combinar les mobilitzacions massives, amb campanyes permanents de denúncia de les accions de l'estat i dels motius pels quals reivindicuem un i altre cop la necessitat de ruptura en forma de

República catalana. La **defensa de l'escola catalana**, un objectiu permanent de les forces espanyolistes contra Catalunya, ha de ser part d'aquest pla de lluita.

5) **Solidaritat entre pobles.** Busquem la solidaritat internacional, però no esperant que ens arribi des d'institucions com la Unió Europea, que és un club d'estats al servei de les multinacionals i que ni ha fet cap pas per defensar el dret d'autodeterminació de Catalunya, ni el farà. La solidaritat ha de venir de les **organitzacions populars, de l'esquerra internacional que accepti el dret d'autodeterminació dels pobles.** També seria important treballar per una **Trobada internacionalista** i establir mecanismes de solidaritat, amb actes arreu.

6) **Construcció de nous referents polítics.** El camí fins l'octubre del 2017 el vam fer també amb un Govern i una majoria (ERC, JXC) que aprovava al Parlament les lleis «de desconexió». No hi havia ni haurà República catalana amb la falsa il·lusió d'un procés «de la llei a la llei» com ens van fer creure. Hi ha un punt de ruptura i unilateralitat que és inevitable i que cal preparar en les millors condicions. Lamentablement després de l'octubre aquests referents polítics han fet fallida. Cal reconstruir nous instruments polítics. Passa això per convertir una entitat com l'ANC en un nou partit polític, presentant-se amb llistes a les eleccions? Creiem que no, que ens **cal preservar instruments mobilitzadors com l'ANC que puguin dialogar, però no substituir i entrar en competència, amb els interlocutors polítics.** L'ANC com una nova marca electoral perdria aquest paper mobilitzador més enllà de la dinàmica dels partits que avui té i que cal preservar. Però és evident que ens cal avançar en la construcció de nous referents polítics.

Critiquem a ERC pel viratge autonomista (taula de diàleg...) però també ens preguntem què vam avançar amb el Govern Torra? Quin és el pla de Puigdemont o JXC cap a fer efectiu la República Catalana? Puigdemont es va negar a proclamar a les 48 hores del referèndum, com havia estat aprovat i en plena vaga general, i va acabar proclamant-la amb la boca petita el 27 d'octubre, per suspendre-la uns segons més tard, sense cap crida a defensar-la i tot seguit marxar. Pot ser que hi hagi una reconstrucció de l'espai independentista de JXC des de la dreta neoliberal: ja ho hem vist als pressupostos, amb l'aposta per a destinar fons als macroprojectes arreglant-se amb el PSC, així com la seva votació als PGE on s'inclouien alguns, com ara el quart cinturó. Però no serà l'independentisme de dretes el que ens porti a la República. Necessitem una posició coherent des de l'esquerra popular. Per això és imprescindible la conformació d'un **Front d'Esqueres per la República Catalana** amb els dos eixos de ruptura: amb el capitalisme i amb l'estat monàrquic. Creiem que hi podria ser la CUP amb les organitzacions que conformem CUP-UNCPG, entre elles *Lluita Internacionalista*. Emplaçant a les organitzacions de l'esquerra revolucionària que no hi son, a sectors de l'esquerra de l'ERC i amb molts sectors que poden acordar un programa. Nosaltres treballem perquè la CUP-UNCPG sigui el pal de paller d'aquesta front, però cal que faci un tomb decidit cap a la construcció d'aquesta alternativa d'esqueres necessària.

10/03/2023

LI

II. Anàlisi de la XIV Conferència sobre la situació a Catalunya

1. Crisi del règim.

Al document polític de la XII Conferència, el 2017, afirmàvem «A Catalunya, la independència de l'Estat qüestiona i obre una crisi en el règim (...) Com només es recordava en l'intent fracassat de cop d'estat del 81, el Bonaparte, el rei, havia de sortir a pronunciar-se. Aquesta figura clau, que el règim guarda a l'ombra per cridar a uns i altres a l'ordre, es va veure obligada a sortir a pronunciar-se contra el procés català després de l'1 i el 3 d'O. I ho

va fer per donar el suport a la política repressiva de Rajoy i carta blanca per avançar més enllà. Només amb la seva aparició ja denotava el grau de crisi del règim. El contingut del seu missatge pressionava sobre els indecisos amb l'ordre o la por i **encoratjava l'extrema dreta i els grups feixistes**. I és que el règim es juga el futur avui a Catalunya. El resultat dependrà de la capacitat d'organització i mobilització del poble català i, molt particularment, en la reacció que puguin tenir els treballadors/es i els pobles de l'Estat espanyol.» (XII Conferència, 2017, Document polític, apartat 3. La qüestió catalana fa trontollar

el règim). I ja assenyalàvem com a tasca 1. **Enfrontar la repressió en el marc de la defensa de la República de l'1 d'O, en ruptura amb la Monarquia i impulsant la unitat de la lluita amb la resta de l'Estat.**

2. Un moviment que desborda els aparells.

Les manifestacions eren massives des de les esmenes del Tribunal Constitucional a l'Estatut aprovat per la majoria dels catalans, el 10/07/2010, desbordant la direcció de CiU. I mentre Mas negociava inútilment un concert econòmic, les Diades a partir de 2012 es contaven per centenars de milers i exigien independència, impulsades per la recentment creada ANC i Òmnium.

Des de la Consulta no vinculant del 9N, tota l'exigència se centrava en un referèndum que, denegat, Mas va reconduir cap a «eleccions plebiscitàries». «L'independentisme» les va guanyar en diputats, però no en vots, encara que es va argumentar. Era 2015 i en aquella legislatura es compromet el referèndum vinculant, acordat o unilateral. El Govern insistia que tot estaria a punt, urnes, paperetes, censos... i així va ser. Fins aquí.

Un «aparell organitzatiu» amb participació de figures rellevants i també de gent de base, es movia per tal de garantir els materials necessaris per donar més pes i credibilitat al referèndum: urnes, paperetes, sistema informàtic (cens). Va fer «ballar» durant mesos als cossos de seguretat que anaven a un lloc i altre, inútilment, buscant les urnes i les paperetes. L'atemptat de Les Rambles, a l'agost, va provocar un impàs.

S'estava gestant un clima d'enfrontament amb l'Estat (fins i tot de ridiculització) per garantir el dret a decidir. Els 10 dies previs van ser el motor popular que va fer possible l'1 d'octubre. **La força de la gent començà el 20-9:**

* Operació *Anubis*. L'Estat escorcolla diferents Departaments: economia, afers socials, etc. Intent d'escorcoll a la seu de la CUP. La resposta, en gran part espontània, de la gent, va ser magnífica. Hi va haver detencions; també és el dia dels Jordis, que desconvocuen la mobilització en la Conselleria d'Economia des de sobre un cotxe de la policia. Això, després seria la base de les acusacions.

* 21-9: mobilitzacions exigint la llibertat dels presos.

* Estibadors es van negar a treballar als vaixells que allotjaven forces de seguretat

* Estudiants tallant la Diagonal, Arc de Triomf, Gran Via...

* 22-9 i següents: acusació de sedició als Jordis. Concentracions a la Ciutat de la Justícia i al TSJ

* Estudiants ocupen la Universitat. També a Lleida, Tarragona i Girona

* 25-9: citacions, tancament de més de 140 web's, bloqueig a IP's, arresten al director Punt Cat. Més mobilitzacions i suport d'Assange i del comissari TIC europeu

* Als barris assemblees per constituir els CDR's i organització per garantir el referèndum: nits a les escoles, etc.

resultat hi va ser —excepte les urnes que la policia o els mossos van aconseguir requisar amb vots—: un 42% del cens havia aconseguit que el seu vot arribés als recomptes, i tant o més importants que el 90% favorable (2.044.038 vots), eren els qui pensant el contrari, van patir la policia i desobeir el TC, el 7,8% (177.547 vots) del No i un 2% en blanc. **No era, en cap cas, el que les organitzacions independentistes, i menys el govern, havien pensat que passaria: era una situació inesperada. L'1 d'octubre, organitzacions i govern, havien estat totalment desbordats.**

3. La massiva vaga general del 3.

A finals d'agost, inicis de setembre, i preveient d'un cantó una resposta repressiva si s'arribava al referèndum, i de l'altre, la necessitat d'implicar en qualsevol resposta a la classe obrera, vam discutir amb la IAC, i després amb la CGT, la possibilitat de convocar una **vaga general el 3 d'octubre**. S'havia agafat un termini més llarg: del 2 al 8, però nosaltres pressionàvem pel 3, que en teoria era el dia que es proclamarien els resultats i la república, **que tindria un caràcter antirepressiu** i en defensa del dret d'autodeterminació, donada la disparitat de criteris dels sindicats en el tema nacional. Això sí, si no

Davant la prohibició del TC i amb l'arribada dels *piolins*, l'ANC, Òmnium i les direccions dels partits en el govern, **instaven a què s'imprimissin les paperetes a casa i que s'anés a les escoles, fent llargues cues que demostrassin que la policia no ens deixava entrar a votar quan tot era a punt. Serien fortes imatges d'impacte. Però la gent s'havia cregut que hi hauria referèndum i va posar el cos per defensar les escoles** des de dies abans amb una **autoorganització** que, des de les AMPES, els mestres, les veïnes i els mateixos alumnes, ocupava les escoles i donava **naixement als CDRs**. La policia havia de desallotjar a la gent. La massiva participació per votar en urnes defensades amb el cos, va arribar als recomptes, alguns d'amagat i en esglésies, i malgrat que des del govern de Puigdemont-Junqueras —i TV3— es deia que «no calia», la gent volia el resultat vinculant. Al migdia de l'1 hi va haver moviments des del Govern per aturar les votacions, però la gent estava decidida. I el

passava res l'1 d'octubre, es desconvocaria. Calia fer el preavis amb temps i el van fer els dos sindicats, emparant-se en la resta de sindicats alternatius COBAS, CNT, COS, i SO i també de I-CSC. A la vegada, s'impulsava una plataforma de suport amb partits polítics i moviments socials, que després donaria lloc a la *Plataforma 3-O*. Després de la brutalitat de l'1, **la resposta a la vaga del 3 va ser tan massiva, que ANC i Òmnium, CCOO-UGT, el Govern i les patronals es van haver d'inventar «l'aturada de país».**

I aquí, un incís per valorar, en aquest escenari, amb resposta repressiva inclosa, **la posició de Podemos**. Ja abans del referèndum, al juliol, Pablo Iglesias qüestionava el moviment català afirmant: «*Si jo fos català, no participaria en el referèndum de l'1 d'octubre*». Durant el referèndum, la seva posició va intentar situar-se independentment dels dos blocs. Segons ell, i com afirmava tot el règim del 78, «*han dividit la societat*» producte de l'independentisme; a finals d'octubre del 2017, afirmava que «*l'independentisme ha fracassat pensant que es podria independitzar...*» i afirmava que la proclamació de la independència «*no només va ser il·legal, també il·legítima*», i va intentar oposar els drets socials als drets nacionals (sent els drets socials inseparables de la lluita per la democràcia). La cirereta la va posar el gener 2018, quan Pablo Iglesias, en un acte a Sant Adrià del Besòs, va acusar l'«*independentisme*» de «*despertar el fantasma del feixisme, sense voler-ho o de manera conscient*». Com li va respondre el gallec Beiras, «*... equival a dir que les dones maltractades 'despertem el masclisme' o els negres 'despertem*

el racisme', no?». **Podemos es va col·locar al centre sí, però en el centre de la defensa de les institucions i de la Corona**. Va tenir ruptures per això, però ningú, des de l'aparell de *Podemos* —ni de *Podem*—, va corregir les declaracions d'Iglesias.

4. Traïció i repressió

L'1 i 3 d'octubre de 2017, juntament amb la proclamació de la República suspesa del 10 —no el 3 com s'havia promès, que hagués estat a cavall de la vaga general—, i la del 27 proclamada i suspesa al cap de 10 segons, amb els carrers a vessar, van ser el punt àlgid de la revolta popular pel dret d'autodeterminació. I va ser traïda. El govern no mantenia la proclamada República com s'havia votat l'1 i defensat el 3. El govern va fugir, fos a les presons, lliurant-se als tribunals espanyols, o a l'exili, mentre l'estat imposava el 155. Una concentració espontània estava a les portes del conseller Rull per si decidia quedar-s'hi. **El poble va quedar als peus dels cavalls.**

«L'estat no pot oblidar, tampoc el poble. Això marca la impossibilitat —encara que ho volgués el PSOE i la burgesia i la petita burgesia catalana espantats— de tornar a abans de l'1 d'octubre i —sense renunciar-hi— deixar la idea de la República Catalana per a un futur indeterminat.

Octubre del 2017 va marcar el punt més gran assolit per la mobilització catalana i alhora va retrar els límits de les direccions burgesa i petitburgesa». Document polític XIII Conferència. 2019

La repressió de l'1, amb les càrregues policials i els més de 1100 ferits, va anar seguida de les detencions que tractaven d'aturar les mobilitzacions escapçant les direccions del moviment, ANC i

Òmnium. No ho van aconseguir i es va forçar la proclamació el 27. Però amb la fugida del govern, el desconcert va ser absolut, i només va faltar que cap de les forces independentistes qüestionés les eleccions de desembre del 2017 sota el 155. El vot a l'independentisme va tornar a ser majoritari, però el Govern Torra que en va sortir, mentre gesticulava reconstruïa ponts amb l'estat. Malgrat alguna mobilització, aquesta no va revifar amb força fins a octubre de 2019 davant d'una sentència que condemnava a més de 100 anys de presó als membres del govern i de les entitats. A Urquinaona la joventut, com a l'aeroport — amb la dubtosa convocatòria del *Tsunami*, com la de la Jonquera— i més massives, les 6 *Marxes per la llibertat* de l'ANC.

La tònica de desmobilització es va imposar, i l'estat es va enfortir. La repressió colpejava en el moviment: 3.500 represaliats a 2021, 4.500 a 2022. La resposta, atomitzada. Els intents de coordinar-la no han funcionat. Ni la *Plataforma 3-O*, ni el *Front comú contra la repressió* d'Òmnium i ANC, ni tampoc *Tombem les lleis antirepressives*, a partir dels Grups de Suport d'Hasél, amb un marcat biaix estalinista, ho han aconseguit. Així i tot, ha servit perquè al grup de WhatsApp hi vagin tots els casos i judicis i han proliferat els Grups de Suport de cada investigat.

Tot l'engranatge de l'aparell d'estat, des d'intel·ligència, fins a la policia i guàrdia civil, i els jutges, han estat al servei d'acabar amb la «*causa catalana*». I part d'ell, Mossos d'Esquadra d'un cantó i Generalitat de l'altre, com a bons peons d'Interior i de la Justícia espanyola, això malgrat que l'estat tampoc no els exclòia de la repressió com es va demostrar amb el *Catalangate*.

5. Crisi en el nacionalisme burgès català

Era difícil imaginar-se que desaparegués una màquina de poder tan ben greixada com *Convergència i Unió* (CiU) que va guanyar tres majories absolutes a les eleccions de 1982, 1988 i 1992. La coalició formada pel partit de Jordi Pujol (CDC) i pels democristians d'*Unió* va tenir una base municipal hegemònica —excepte a les àrees metropolitanas, que eren territori socialista— i una icona a la Generalitat, Pujol, que oferia el que la gran burgesia catalana volia: nacionalisme moderat, voluntat de pacte i relatiu autogovern.

El procés de lluita i mobilització iniciat el 2010, va esbollar la consistència del referent burgès: *CiU*, amb Mas, va voler cavalcar el moviment independentista i va acabar rebentat. El juny del 2015, es trenca CiU. Ja a les eleccions del 2015 CDC amb ERC, *Moviment d'Esqueres*, *Demòcrates de Catalunya* i les entitats sobiranistes (*Assemblea Nacional Catalana*, *Òmnium Cultural*, *Associació de Municipis per la Independència* i *Súmate*), es presenta com *Junts x Sí*. El juliol del 2016 es realitzava el darrer congrés de *Convergència Democràtica de Catalunya*, que es «refundava» com «*Partit Demòcrata Europeu Català*», PDeCAT, amb Mas al capdavant. Posaven terra pel mig amb els casos de corrupció Adigsa, Pretoria i especialment del Palau de la Música, on CDC havia deixat en penyora 15 seus.

Ja el 2017, el partit perd *Lliures* i *Convergents* i, ja traïda la mobilització del 2017, el 2018, Puigdemont crea la fracassada *Crida Nacional per la República*. El PDeCat esclatarà el 2020 en el *Partit Nacionalista de Catalunya* (PNC) de Marta Pascal, les restes del PDeCat i *Junts x Cat* que incorpora la vella guàrdia de CDC i el sector de Puigdemont.

La recent crisi de govern amb ERC, tensa aquesta convivència i deixa dubtes sobre l'estabilitat del partit. **Pascal i Bonvehí, tracten d'ajuntar els bocins en un nou partit «Espai CiU» que recollís totes les formacions excepte els de Puigdemont** —i per tant trencant JxC i arrossegant els sectors que volien quedar-se en el govern—, que ja es presentaria a les municipals. D'altra banda, el pes del **sector Puigdemont amb JxC**, i la defensa, encara que sigui només en forma demagògica de la independència —malgrat haver-la traït el 2017—, el manté com a **referent per un sector de l'independentisme**. La seva política econòmica —com en els darrers pressupostos de la Generalitat— s'alineja clarament amb els dictats de Foment, per exemple, en els grans macroprojectes que tenen un rebuig en el territori, en competència oberta amb el PSC.

Una part de la política de l'independentisme màgic (Puigdemont, ERC...) era que l'Europa democràtica (identificada amb la UE) no permetria un atac a les llibertats com el que vivia Catalunya, esperant que cap a Catalunya tingués una posició similar a la que havia tingut amb Turquia i el poble kurd. Però la Unió Europea és un club d'estats al servei del gran capital, i entre ells no es mouen la cadira. L'estat espanyol no és tan sols Polònia o Hongria, on la Comissió s'atreveix a qüestionar la política del Govern. El fracàs de la política que esperava una reacció dels estats europeus va deixar sense política al sector de Puigdemont. I darrere d'aquesta il·lusió, l'estat continuava colpejant.

6. ERC i l'aterratge autonomista

ERC va participar dels governs tripartits (PSC-CpC, ERC, ICV-EUiA) entre 2003-2010, amb pèrdua de suports des del 2006 —quan Maragall els fa fora del govern— i amb una crisi oberta el 2010-2011. La va superar amb Oriol Junqueras, a partir del 2011, a les eleccions de 2012, i el 2015 participant de *Junt x Sí*, d'on sortirien amb un govern de coalició Puigdemont-Junqueras.

El dèbil govern d'Aragonès, nascut del 52% per la independència de febrer 21, però a cavall d'acords amb JxC i amb la CUP, ha estat venut a l'intercanvi d'indults per l'aterratge autonomista, lligant-se a la continuïtat de la Taula de Diàleg inaugurada per Torra, i a l'acord amb el PSOE i la monarquia. Quan parla amb el PSOE de «desjudicialitzar» la política, ho deixa només en la modificació de la sedició del Codi Penal, que sols afecta els polítics represaliats, mentre no qüestiona el seguici de judicis de lluitadores, alhora que en tanca més utilitzant els Mossos, i encara en alguna causa, presentant-se com acusació particular.

A la Diada 2022, tornava a omplir els carrers i feia entrar en crisi absoluta el Govern de la Generalitat, trencant-se l'acord d'ERC i JxC.

Després de la sortida de JxC del Govern, l'actual govern en solitari, que ha farcit d'«ex» —Convergents, PSC i Comuns—, és tot un despropòsit per a qualsevol discurs de contingut, no només independentista, sinó també d'esquerres. Campuzano és recordat per voler perdonar les multes a les empreses amb riders com Glovo i impedir la llei rider i Nadal és el de les milionàries concessions a ABERTIS en temps de l'espoli del Palau, fent bo el qualificatiu de la CUP de «sociovergent». De fet, ell ja va fer bandera de les privatitzacions amb l'impuls a la derrotada *lleí Aragonès*. El seu únic objectiu és l'hegemonia dins de l'espai independentista, i el pes que ha pres Aragonès, directament lligat a l'alta burgesia catalana, és tota una declaració d'intencions.

Internament, té un corrent crític des del 2019, el *Col·lectiu 1 d'Octubre*, que es planteja com a finalitat «redreçar l'orientació estratègica d'ERC cap al punt on estava el 2017». En la Conferència Nacional de març d'aquest any, els crítics van presentar una esmena a la totalitat on plantejaven «tornar a fer un 1 d'octubre -tornar-ho a fer- si l'Estat mantenia la posició immobiliària», que va ser rebutjada pel 94,8% dels vots. Així i tot, malgrat que Aragonès aconseguia avalar la Taula del Diàleg amb el 97% de suport, se li van fer més de 400

esmenes posant-li «límits». També denuncien una pèrdua de militància de 8.000 a 7.000, i de democràcia interna. Així, diuen que sota la direcció de Junqueras-Rovira, s'han prohibit els corrents interns i avançat els comicis a la Secretaria General (6/11/22), per a tornar a ser escollits. Amb la renovació feta ara eviten ultrapassar el límit de 12 anys que preveuen els estatuts. A la vegada, es va donar un curt termini per a presentar les llistes amb avals, aconseguint ser l'única llista que es va presentar.

7. La CUP: la possible alternativa que avui no ho és

Segons l'Assemblea Nacional Extraordinària de 2009, «La CUP és una organització política assembleària d'abast i àmbit nacional, que s'estén arreu dels Països Catalans i que, partint de l'àmbit municipal, treballa per uns Països Catalans independents, socialistes, ecològicament sostenibles, territorialment equilibrats i no patriarcals». També expliquen que, «Entenem la Unitat Popular com una agrupació de moviments populars i organitzacions polítiques de diferents sectors de les classes populars anticapitalistes amb un programa clar de reivindicacions concretes».

Des del 2015, amb la CUP Alternativa d'Esquerra (CUP-AE) hem establert un acord electoral sobre la doble ruptura –amb l'estat i amb el sistema capitalista-, ja que són, ara com ara, el referent més gran d'una joventut d'esquerra. Així ho confirmen les darreres enquestes del perfil de votants de les eleccions de 2021: amb el 24% de votants menors de 30 anys –el partit amb major proporció de vot jove-, i la meitat menys de 44. També té un 54% d'universitaris i un 23% de treballadors públics.

Integren la CUP, Poble Lliure i Endavant, així com les respectives joventuts, La Forja i Arran. A més i lligats a elles, d'altres membres de la Taula de l'Esquerra Independentista (TEI), com ara la Coordinadora Obrera Sindical (COS) o Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC). Igualment, a la CUP s'hi va dissoldre una part d'En

Lluita. A més de nosaltres, conformen les diferents candidatures de CUP-UNCPG i CUP-PR, Pirates, Constituents per la República (una ruptura de Procés Constituent del 2015), i pel que fa al Parlament de Catalunya, Guanyem.

Les posicions de la CUP-AE, CUP-CC, CUP-UNCPG al llarg del temps confirmen la política a ziga-zagues de l'organització centrista per la política de les dues organitzacions que la dirigeixen: *Endavant i Poble Lliure*. Així, de l'entrada al Parlament amb 3 diputats el 2012, es van viure des de posicions principistes rebutjant els pressupostos o les declaracions de «la mà estesa i el puny tancat», a l'abraçada de David Fernández amb Mas el 9N.

El salt que es va tenir electoralment en el 2015, va anar acompanyat d'una intensa vida democràtica de la candidatura. En són exemples les assemblees massives sobre la investidura de Mas i l'empat surrealista a 1.515, per resoldre en un GAP «enviar a Mas a la paperera de la història» -malgrat l'oposició de Poble Lliure, incidint així també en la crisi de CiU. Però a la legislatura 2015-2017 també una de freda i una de calenta. Per primer cop s'aproven uns Pressupostos –els del Govern Puigdemont/Junqueras del 2017-, que eren continuistes i neoliberalistes, però es defensava correctament el referèndum de l'1 d'octubre. Però no és justificable la passivitat després del referèndum. Vam fer propostes inútilment, i el 02/11/17, escrivíem: «La inactivitat del Govern no es va compensar amb cap proposta des del Parlament. No es va cridar a reobrir les sessions, si més no per a exigir al Govern que apliqués les lleis socials suspeses pel TC o els decrets que es desprenien de la Llei de Transitorietat. Tampoc es va cridar a una assemblea d'electes que prengués a les seves mans la continuïtat i si calia la formació d'un govern provisional per aplicar-les... res. La CUP també enviava a la gent a descansar el cap de setmana mentre els carrers s'omplien de banderes monàrquiques i grups ultres. I no havent-hi res, tampoc hi havia res a defensar per cridar a la mobilització. Per la via dels fets, es va acatar la dissolució del Parlament i el 155.»

La nova legislatura 2017-2021, on cau a 4 diputats/ades, és la del desconcert. No serà fins al setembre del 2019, on «es feia autocrítica per què no s'havia sabut denunciar la traïció de JxC i ERC davant el mandat de l'1 d'octubre» però Endavant, des de la direcció de la CUP-CC, teoritzava el «reassentament de l'Estat» i la necessitat d'un replegament. A l'octubre es donarien les mobilitzacions contra les sentències (!).

Entre les ziga-zagues, hi ha la brillant campanya contra la privatitzadora llei Aragonès, on es lliga la lluita parlamentària amb la propaganda i la mobilització al carrer; i a la creu la més que tèbia defensa de la nacionalització davant del tancament

de Nissan. I una grisor absoluta respecte als moviments de resistència que encara es mobilitzaven i expressaven l'inici d'una ruptura amb les velles direccions en els CDRs. En aquest període coincideix la posició de la CUP-PR davant de l'estat d'alarma el 2020: primer, sense discutir, van abstenir-se; després de discutir-ho, va votar en contra, i al tercer, de llarga durada, contra el mandat, van tornar a abstenir-se...

Del desconcert i el replegament equivocats, i la manca de full de ruta cap a la independència, es passa, en l'Assemblea Nacional del 2020, a posar com a element central la convocatòria d'un «nou referèndum en aquesta legislatura» que, a més de «màgic», tenia la virtut, d'invalidar el de l'1, punt màxim de la lluita nacional. Igualment, es proposen la «Creació d'estructures que no puguin ser intervingudes per l'Estat Espanyol» (!!!?)... I per les eleccions del 2021 es fa un gir a la dreta, buscant una cara mediàtica i pactant amb Guanyem. Es va acompanyar del pacte amb ERC i el primer debat fort està en la insistència de Poble Lliure i Guanyem, d'entrar al govern Aragonès.

El gir a la dreta fa que la base s'allunyi de la direcció i de la mateixa CUP, per tant, cau la participació. I la direcció de la CUP acompanya aquest procés amb organismes de la candidatura

cada cop més reduïts i la capacitat de decisió cada cop més concentrada en el Secretariat Nacional de la CUP i el grup parlamentari, engolits pel treball a les institucions. Al carrer, pràcticament no han convocat mobilitzacions i a poques es veuen les banderes de la CUP més enllà dels 11 de setembre.

En l'àmbit internacional s'alineen amb el socialisme del s. XXI de Chávez, perquè així ho fan tant Endavant com Poble Lliure. Però els majors enfrontaments han estat amb Síria i ara amb la guerra d'Ucraïna i les posicions neostalinistes pro-Putin.

8. Crisi d'Endavant i Arran.

Com a *Lluita Internacionalista*, contra les zigzagues de la direcció de la CUP, l'adaptació a i el gir cap a la dreta, havíem defensat la necessitat d'un reagrupament de l'ala esquerra. Aquesta proposta no va resultar, però la crítica i el trencament des de sectors de joventut havia d'arribar.

Arran neix el 2012 unint al moviment juvenil tant de *Maulets* (més propers a l'MDT i per tant *Poble Lliure*¹) com de la CAJEL (*Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista*), les joventuts d'Endavant. Una unitat d'acció que va durar fins al 2018, quan alguns nuclis van decidir fundar *La Forja*, amb les *Assemblees de joves per la Unitat Popular*. L'escissió es va produir perquè la direcció d'Arran va aprovar expulsar -tot i que no es va dur a terme perquè no es va arribar al 70% dels vots necessaris- els militants que participessin en l'ANC, al·legant que aquesta entitat lluitava únicament per la independència del Principat. Així, com abans del 2012, Arran queda dins l'esfera d'Endavant, mentre *La Forja* queda dins la de *Poble Lliure*.

El 31 de març del 2022 una militant d'Arran València publica una carta adreçada a la «joventut comunista». Fa una crítica al moviment de l'*Esquerra Independentista* i una crida a la joventut socialista perquè militi a Arran per fer d'aquesta organització l'espai on construir «un nou present socialista que ens permeti tornar a pensar en l'actualitat de la revolució». Aquesta carta provoca que les direccions dels partits de l'El (*Arran, La Forja i Endavant*) publiquin articles en resposta rebutjant la crítica. La direcció d'Arran expulsa militants i fins i tot nuclis sencers d'Arran.

El 17 de juliol de 2022, 14 nuclis d'Arran fan pública a les seves xarxes la creació de la web *d'Horitzó Socialista*, que es presenta com a «l'òrgan de difusió i reflexió del jovent comunista dels Països Catalans». En un primer moment no es defineixen com a organització, però tornen a fer una crida a «la nova generació de joves militants que ens hem desenvolupat en un marc de desorientació ideològica i subordinació al programa burgès» per dur a terme «la tasca de construcció d'un marc organitzatiu comunista (...)

El mateix dia Arran publica un comunicat anunciant l'escissió de diverses assemblees de l'organització, segons ells per motius ideològics i estratègics i que no comparteixen el projecte de l'El. L'escissió també es produeix a *Endavant-OSAN*².

9. L'ANC: referent del moviment independentista

L'abril de 2011, 1.300 persones celebren al Palau de Congressos de Barcelona la *Conferència Nacional per l'Estat Propi*, «fruit del treball per a configurar una **entitat transversal i apartidista**». El 2012, 7.000 persones constituïen l'Assemblea. «L'objectiu era unir l'independentisme des de la societat civil» en una «organització popular, unitària, plural i democràtica» que lluitaria per un estat propi dins la Unió Europea. Dèiem a la darrera conferència que «és un moviment fonamentalment de la petita burgesia catalana... El pujolisme, ERC i sectors de la CUP, van ser part de la seva creació. Avui trobem JxC com a partit amb més influència; ERC ha pres distància; i sectors de la CUP, fonamentalment Poble Lliure. Però la base, encara que vota els diferents partits independentistes, no són militants, encara que tinguin molta pressió de JxC i menys d'ERC».

Les massives mobilitzacions han estat el seu tret definitori. La Diada de 2012, «Catalunya, nou estat d'Europa», va forçar eleccions anticipades el 25N. La «Via catalana» l'any següent –amb el 'president, posi les urnes' de Forcadell– forçarà que la majoria parlamentària de CiU, ERC, ICV-EUiA i la CUP acordessin data i pregunta per la consulta del 9N de 2014, on el 80% de més de 2 milions de persones votarien a favor de la independència: 1.861.753. Seguiria el 2015 amb la «Via Lliure», 2016 i 2017, sempre amb xifres al voltant del milió de persones. Després del 2017, van seguir les mobilitzacions encara que menys massives, remuntant durant les mobilitzacions postsentència amb les *Marxes per la Llibertat*.

El seu **caràcter interclassista** es va posar de manifest especialment el 3 d'octubre de 2017, en impulsar l'**aturada de país**, en oposició a la vaga general contra la repressió convocada pels sindicats combatius. L'aturada de país, convocada per l'ANC, Òmnium i l'AMI, amb el Govern de la Generalitat, CCOO, UGT, i la patronal, contraposava un **lock out** patronal, pactat amb els sindicats empresa a empresa, a una vaga general. També va tenir aquest caràcter interclassista, la participació en les eleccions a la Cambra de Comerç de 2019.

Per això, ja a la conferència de l'any passat, dèiem que «el més important és la seva dinàmica, cap a on va, **avui orientada cap a la unilateralitat**, com va reflectir el Full de Ruta de maig d'aquest any. Això es confirma sobretot amb el gir que va

significar participar el 3-O amb els sindicats alternatius, evocant la Vaga General i no l'«Aturada de país», o el rebuig rotund als Pressupostos Generals de l'Estat amb una crítica rellevant a ERC. D'altra banda, el **NO a un nou referèndum**, la situa a l'esquerra de la CUP.»

I si hem de dir avui, l'orientació es manté, perquè malgrat no venir a la commemoració del 3 d'octubre, apareix **com l'únic referent que no renuncia a l'1 d'octubre**, exigint «Independència o eleccions». Ha convocat una **Conferència Nacional de l'Independentisme**, però també planteja una llista sobiranista de la societat civil, sense polítics, per a les pròximes eleccions al Parlament. Veurem si avença amb un projecte propi o si, davant la crisi de JXC, les llistes seran utilitzades pel sector Puigdemont per una nova reconstrucció política de l'espai independentista. El que va passar a la commemoració de l'1-O, assenyala aquest perill amb el protagonisme donat a la Cambra de Comerç i sobretot a Puigdemont, que a més era el que cridava la gent.

31/10/2022

LIURE

Notes

¹ Poble Lliure va ser fundat el 2014, integrant al Moviment de Defensa de la Terra (MDT) i sectors de Maulets.

² Endavant-OSAN, neix el juliol del 2000 a partir de persones provinents de la dissolució de la Plataforma per la Unitat d'Acció i d'altres organitzacions i col·lectius independentistes i vinculats a moviments socials com el moviment okupa.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **ES64 2100 3459 3821 0022 0515** (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

Aquí ens trobaràs

- LUCHAI@TELEFONICA.NET
- [LLUITA.INTERNAZIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNAZIONALISTA)
- [@LUCHAI](https://twitter.com/LUCHAI)
- [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

